

ת"פ (ירושלים) 35077-07-20 - מדינת ישראל נ' פלוני

ת"פ (ירושלים) 35077-07-20 - מדינת ישראל נ' פלונישלום ירושלים

ת"פ (ירושלים) 35077-07-20

מדינת ישראל

נגד

פלוני

ע"י ב"כ עו"ד וסים דראושה

בית משפט השלום בירושלים

[23.07.2024]

כבוד השופט מוחמד חאג' יחיא

גזר דין

(נוסח מותר בפרסום)

1) הנאשם הורשע בדיון מיום 19.2.2023, על-יסוד הודאתו, בביצוע פגיעה בפרטיות, עבירה לפי סעיפים 2(1), (3), (4) ו-11), לצד סעיף 5 בחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות").

2) לפי כתב האישום (המתקן), בתקופה הרלבנטית לו, עבד הנאשם במתחם של מגרש מכוניות ב-XXX. הוא עבד אז, עם המתלונן, כשומרים. במסגרת עבודתם זו, הם ביצעו משמרות לילה שבהן גם ישנו במתחם זה כשהמקום אינו פעיל. במועד שאינו ידוע למאשימה, באחד הלילות בחודש 06/2018, הנאשם והמתלונן שהו במתחם. באותו לילה, בשעה מאוחרת, קיים המתלונן יחסי מין עם חברתו, וזאת בחדר פנימי וסגור במתחם. הנאשם התחקה אחריהם מבלי שהבחינו בכך, וצילם במכשיר הסלולרי שלו את האקט המיני ביניהם, ללא ידיעתם או הסכמתם, בעודם ברשות היחיד. הנאשם תיעד את האקט המיני בו המתלונן נראה בבירור, ואילו פניה של חברתו, אינם נראים מזווית הצילום של הנאשם, אך שומעים את גניחותיה. סמוך לכך, שלח הנאשם את התיעוד שצילם לארבעה עובדים נוספים במקום העבודה, זאת באמצעות יישומן הוואצ-אפ, ללא ידיעתם או הסכמתם של המתלונן או חברתו. במעשיו אלה, לפי המאשימה, פגע הנאשם במזיד בפרטיות, בכך שהתחקה אחר אדם באופן שעלול להטרידו, צילם אותו כשהוא ברשות היחיד בעניין הנוגע לצנעת חייו ופרסם את תצלומו בנסיבות שבהן עלול הפרסום להשפיל או לבזות אותו.

3) לבקשת הצדדים, הוריתי בדיון האמור על הזמנת תסקיר של שירות המבחן. בנוסף, בדיון מיום 24.1.2024, ולאחר שהובהר לצדדים, כי אין בכך כדי ליצור כל ציפייה ביחס לרכיבי הענישה שיושתו, הוריתי על הזמנת חוות דעת של הממונה על עבודות השירות בשירות בתי הסוהר. התסקיר וחוות הדעת

4) תסקירי שירות המבחן הוגשו לסירוגין נוכח קיומו של הליך טיפולי פסיכו-חינוכי בתחום עבריינות המין, אליו שובץ הנאשם בהסכמתו. על-יסוד כל התסקירים שהוגשו (בתמצית מתוך שמירה על צנעת הפרט), הנאשם, בתחילת שנות ה-30 לחייו, גדל במשפחה נורמטיבית ברוכת ילדים. הוא תושב ה-XXXX ועובד למחייתו כשכיר בחברה קבלנית. כיום הוא נשוי ואב לארבעה ילדים. הוא תומך באמו נוכח מגבלה רפואית והוא המפרנס למשפחתו. הנאשם נעדר עבר פלילי.

5) אשר לגורמי סיכון להישנות מעשי העבירה, ביטא התסקיר את הקושי שהתגלה בהתחלה אצל הנאשם בהתבוננות מעמיקה מצדו בחומרת מעשיו, לצד רמת ביטחון עצמי נמוכה שגילה. בהתייחסו לנסיבות ביצוע העבירה, הוא תיאר זאת בפני עורך התסקיר כ"מעשה קונדס". בתוך ההליך הטיפולי שהחל וטרם הסתיים, ניכרת התקדמות חיובית שמשפיעה על הנאשם, הן באופן שבו הוא בוחן את מניעיו לביצוע העבירה, הן בחייו האישיים. כגורמי סיכוי לשיקום, נמנה ההליך הטיפולי והשפעתו החיובית על הנאשם, נטילת האחריות על-ידו, רתיעתו מההליך המשפטי, יציבות התעסוקתית ושאיפתו לחיים נורמטיביים ויצרניים. התסקיר הסופי בא בהמלצה להשית עליו עונש חינוכי (180 שעות שירות לתועלת הציבור - של"צ), צו מבחן לשנתיים, פיצוי למתלונן והתחייבות.

6) לשלמות התמונה נציין, כי ההליך הטיפולי, כאמור, טרם מוצה. אמנם נתבקשו אורכות על-ידי שירות המבחן, שחלקן אושרו חרף התנגדות המאשימה (והמעין יעין בתיק), אך בהחלטה מיום 1.5.2024 על רקע הבקשה האחרונה לאורכה, הוריתי כי יוגש תסקיר סופי, וניצניו החיוביים של ההליך הטיפולי על שיקומו של הנאשם, יישקלו במכלול השיקולים בגזירת הדין. תסקיר כאמור הוגש ביום 27.5.2024 ועיקריו הוצגו לעיל.

7) לפי חוות דעתו של הממונה מיום 28.3.2024, הנאשם נמצא מתאים לריצוי עונשו בעבודות שירות. תמצית טענות הצדדים

8) המאשימה טוענת, בין השאר ובעיקר, כי המעשה שביצע הנאשם הוא חמור, והערכים המוגנים לשמירה על כבוד האדם, על פרטיותו ועל גופו, נפגעו בצורה משמעותית ונגרם נזק רב. הנזק מורכב מהידיעה בדיעבד של המתלונן ושל חברתו לפיה אדם אחר צפה בהם בזמן מגע מיני, צילם אותם והפיץ את התיעוד. מדובר בפגיעה כפולה. לפי המאשימה, העובדה לפיה המתלונן וחברתו הם בני החברה הערבית, מבססת פוטנציאל נזק גבוה במיוחד, בשל אפשרות של הפצה נרחבת ברשתות החברתיות. מתחם הענישה הנוהגת בכגון-דא, נע בין 8 חודשי מאסר בפועל ל-20 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית. לאור נטילת האחריות, העדר עבר פלילי, אך מנגד, הצורך בהרתעת הרבים, אין לחרוג מהמתחם, וכנגזר מכך, אין לאמץ את המלצתו העונשית של שירות המבחן. המאשימה עותרת להשית על הנאשם 8 חודשי מאסר, מאסר מותנה ופיצוי למתלונן.

- 9) הנאשם - באמצעות בא-כוחו עו"ד ו' דראושה - טוען מנגד, בין השאר ובעיקר, כי הוא נטל אחריות על המעשים, שיתף פעולה עם שירות המבחן, וכן ממשיך לעבור הליך שיקומי משמעותי. להוסיף על כך שהאישום הוגש בשיהוי, כשנתיים לאחר האירוע אף שלא מדובר בתיק מורכב. זאת ועוד, יש ליתן את הדעת גם לריכוך שחל באישום המתוקן, זאת ביחס למקורי, בכל הנוגע לאי-זיהוי פני חברתו של המתלונן. בנסיבות אלו, יש לקבל את המלצת שירות המבחן ולהסתפק בענישה חינוכית, על מנת גם לאפשר לנאשם להמשיך בהליך השיקומי. מכל מקום, מדובר במעידה חד-פעמית של הנאשם וזו ההסתבכות הראשונה שלו עם הדין הפלילי. הוא בעל משפחה, מפרנס את משפחתו (לרבות הוריו) ומהווה גורם משמעותי "תומך" ולא "נתמך". על כן, כל עונש שיושת עליו, זולת המלצת שירות המבחן, יפגע קשות בו ובסביבתו. לפי ההגנה, מתחם הענישה נע ממאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר שניתן לרצות בעבודות שירות, ובעניינו הקונקרטי של הנאשם, יש לחרוג לקולא ממתחם זה.
- 10) גם הנאשם דיבר לפניו בדיון. הוא הביע חרטה על מעשיו וגם הביע רצון להמשיך לעבוד ולתמוך במשפחתו. לפיו, הוא נשוי, אב משפחה וגם תומך באמו שסובלת ממצב רפואי. הוא עובד למחייתו בצורה מסודרת חרף תאונה שעבר. הוא הביע חשש, כי יאבד את מקום עבודתו אם יושת עליו מאסר מאחורי סורג ובריח או עבודות שירות. דיון והכרעה
- 11) לפי סעיף 40ב בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"): "העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו".
- 12) סעיף 40ג בחוק קובע, כי בית המשפט יקבע מתחם עונש הולם למעשה העבירה ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצועה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. לאחר מכן, בתוך המתחם שייקבע, יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, תוך מתן רשות לחרוג ממתחם זה.
- 13) הערכים המוגנים: ברי לכל שהאיסורים עליהם עבר הנאשם, נועדו להגן בראש ובראשונה, על פרטיותו של האדם, כחלק משמירה על זכותו החוקתית לכבוד. זה כולל שמירה על פרטיות גופו, רכושו, מחשבותיו, שלוות נפשו, תחושת המוגנות והאוטונומיה שלו. בבג"ץ 6650/04 פלונית נ' בית הדין הרבני האיזורי בנתניה, פ"ד סא(1) 581 (2006), נפסק שם בפסקה 10, כלהלן:
- "הזכות לפרטיות - כמו הזכות לכבוד האדם אליה היא קשורה בקשר הדוק - מבוססת על האוטונומיה של הפרט (...). "הכרה בפרטיות היא ההכרה באדם כפרט אוטונומי הזכאי לייחוד אל מול האחרים. ייחוד זה הוא המאפשר לאדם להתבצר באישיותו כבעלת משמעות הראויה לכיבוד" (...). "עניינה של זכות הפרטיות הוא... באינטרס האישי של האדם בפיתוח האוטונומיה שלו, במנוחת נפשו, בזכותו להיות עם עצמו ובזכותו לכבוד ולחירות" (...). הפרטיות נועדה לאפשר לפרט "תחום מחייה" שבו הוא הקובע את דרכי התנהלותו, בלא מעורבותה של החברה. בתחום זה האדם הוא עם עצמו. זו "הזכות להעזב לנפשו"..."

- 14) נסיבות ביצוע העבירה: הנאשם התחקה אחר עמיתו לעבודה וחברתו, ללא ידיעתם או הסכמתם, ובעודם ברשות היחיד מקיימים מגע מיני, תיעד אותם במכשיר הטלפון שלו, וגם זאת ללא ידיעתם או הסכמתם. אם לא די בכך, הוא הפיץ את התיעוד במסרון לעמיתיו בעבודה, גם כאן בהעדר ידיעה או הסכמה מצד מושא התיעוד. מדובר במעשה חמור, מכוער, פוגע משמעותית בערכים המוגנים שעמדנו עליהם לעיל ומפר את האמון הבסיסי שקיים בין פרטים, כל שכן בין עמיתים לעבודה.
- 15) מעבר לחדירה החמורה לפרטיותם של המתלונן וחברתו, והפגיעה המשמעותית באוטונומיה שלהם, על רקע ההקשר המיני שבו התחולל המעשה, התנהגות הנאשם אף גרמה נזק בעל פוטנציאל אדיר מעצם הפצת הסרטון לאחרים. אין להכביר במילים, כי עוצמת פוטנציאל הנזק כאמור, מצויה בהלימה מלאה עם עוצמת הטכנולוגיה בימינו, בכל הנוגע לאגירת צילומים בטלפונים הניידים, החשש להגעתם לידיים זרות, קלות ההפצה, והמרחב הווירטואלי הפתוח לכל דכפין.
- 16) המאשימה עמדה בטעוניה לעונש, גם על הנתון לפיו המתלונן וחברתו הם בני החברה הערבית, נתון שיש בו להגביר את פוטנציאל הנזק וההשלכות העתידיות על שניהם. אני סבור, כי כל אדם, באשר הוא אדם, ללא קשר להשתייכותו הלאומית, דתית, עדתית, אמונית או מינית, יהודי או ערבי, חילוני או מסורתי, הוא זכאי - והחברה מחויבת לו - לרמת המוגנות הגבוהה ביותר ככל האפשר, מפני פגיעה בערכים המוגנים שעמדנו עליהם לעיל.
- 17) בימינו, תיעוד חודרני שפוגע בצנעת הפרט, בדומה ללשון הרע, הוא בעל פוטנציאל אדיר להביך, להעליב, להשפיל ולבזות את מושא התיעוד, בקלות וללא מאמצים מורכבים. לעתים קרובות, זה יכול גם לשמש ככלי לביצוע עבירות אחרות, חמורות יותר, כמו סחיטה באיומים, ועוד.
- 18) המרחק בין הפצה במסרונים של תיעוד כאמור ועד פרסומו במרשתת (האינטרנט), הוא כעובי של חוט השערה. ברע"א 2855/20 פלוני נ' פלוני (6.10.2022), שם בסעיף 74 בחוות דעתו של כבוד השופט נ' סולברג, נאמרו הדברים היפים הבאים, אמנם ביחס לקלות ההפצה של לשון הרע ברשתות החברתיות במרשתת, אך הם יפים גם לענייננו.
- "ניתן להביא בחשבון את המאפיינים השונים של האינטרנט והרשתות החברתיות, את הזמינות והנגישות של הרשתות החברתיות לציבור הרחב, וכן את האפשרות שפרסום כזה או אחר יתפשט במהירות, בתפוצה רחבה, כ'אש בשדה קוצים'. כמו כן, כאשר מדובר בפרסום חוזר ונשנה של לשון הרע, ניתן גם לעיתים להניח שהחזרתיות כשלעצמה, עלולה להקנות לפרסומים נופך של אמינות, ולשכנע את הנמענים בדבר אמיתות הדברים. בנוסף יש להביא בחשבון כי התפשטות הפרסומים והגדלת מספרם מגבירים את הסיכויים לכך שהידיעות השונות יופיעו כבר בעמודי החיפוש הראשונים של מנועי החיפוש"

19) לא זו בלבד. ביחס לתופעות הביוש שעלולים פרסומים שליליים לגרום, נאמרו הדברים הבאים (שם, פסקה 75): "אנו עדים בשנים האחרונות לתופעות 'ביוש' ('Shaming') קשות, אשר מתחוללות ברשתות החברתיות, ומובילות לא אחת לבריונות, לאלימות פיזית ומילולית, לִחְכּוֹת ולגידופים, והתנהגויות פסולות נוספות. פרסומים מזיקים אלה, פגיעתם רעה, לגוף ולנפש, הנזקים שבעטיים, לעיתים, קשים עד מאד, ואף תועדו תוצאות טרגיות שאין להן מזור" (ההדגשה אינה במקור)

20) שוב, הדברים לעיל נאמרו בהקשר של לשון הרע. מקל וחומר כאשר מדובר בתיעוד אינטימי שבליבת צנעת הפרט, הרי להפצתו (ולעיתים, אף מתאינת לחלוטין היכולת לשלוט על התפוצה וההפצה), קיימות השלכות מרחיקות לכת ופוטנציאל הנזק הוא רב. אין לתאר את תחושותיו של מושא התיעוד, חששותיו מהעתיד לבוא, לאיזה ידיים יגיע התיעוד, ומתי עלול "לצוץ" שוב ובאיזה אופן. ללא ספק, פחדים אלה יכולים להוות מטרד נפשי מתמשך ולהדיר שינה מעיני נפגע העבירה למשך תקופות ארוכות. נזכיר, העבירה שהודה בביצועה הנאשם, היא עבירה מסוג פשע והעונש המירבי שנקבע לצדה, הוא עד 5 שנות מאסר.

21) מן העבר האחר, ביחס לחומרת המעשה, נתתי את דעתי גם לכך שמדובר באירוע נקודתי אחד, לא-זיהוי פני חברתו של המתלונן (המתלונן לעומתה נראה בבירור, כך לפי כתב האישום), וכי למרות חלוף התקופה ממועד האירוע עד היום (חלפו כמעט 6 שנים), לא הוצגו אינדיקציות לעניין רוחב התפוצה, ככל שהייתה, מעבר לאותם ארבעה עובדים לצד הנאשם עצמו.

22) מתחם הענישה ההולמת: לאחר שנתתי את דעתי לטיעוני הצדדים לעונש, וכן עיינתי בפסיקה רלבנטית, לעיתים בנסיבות חמורות או מקלות יותר, ולעיתים קרובות פסיקה זו כוללת עבירות נוספות, אני קובע בזאת, כי מתחם הענישה ההולמת את נסיבות המקרה לפניי, נע בין 5 חודשי מאסר בפועל, שיכול וירוצו בעבודות שירות, ועד 20 חודשי מאסר כאמור, לצד ענישה נלווית.

לקביעת המתחם הסתייעתי בפסיקה הבאה, עם השינויים המתחייבים כמובן: ע"פ 2155/22 מדינת ישראל נ' פלוני (11.4.2022); רע"פ 8724/19 פלוני נ' מדינת ישראל (12.1.2020); רע"פ 5090/18 מדינת ישראל נ' פלוני (18.11.2018); רע"פ 1728/17 פלוני נ' מדינת ישראל (10.3.2017); ע"פ (מחוזי חיפה) 14826-06-11 חדד נ' מדינת ישראל (7.7.2011); ת"פ (שלום י-ם) 24700-01-21 מדינת ישראל נ' זכות (14.4.2024); ת"פ (שלום ראשל"צ) 44434-03-22 מדינת ישראל נ' סולגוב (11.3.2024); ת"פ (שלום י-ם) 24917-11-19 מדינת ישראל נ' שעבאן (13.2.2022); ת"פ (שלום ת"א) 22840-12-15 מדינת ישראל נ' וייס (11.9.2016).

23) נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה: הנאשם בן 30 כיום. הוא נעדר עבר פלילי. הנאשם נטל אחריות על מעשיו, ללא הצורך בשמיעת עדים, תוך חיסכון בזמנם של הצדדים, של העדים ושל בית המשפט. בהקשר זה, ניתנת הדעת גם לכך שהתייתרה שמיעת עדות המתלונן, על כל המטען הרגשי שיכול ללוות מעמד זה. אשר לנסיבות האישיות, ניתנה דעת גם לטיעוני ההגנה ביחס למעמדו של הנאשם כגורם המרכזי שתומך כלכלית במשפחתו וגם מסייע לאמו. אודות מצבו הכלכלי לא הוצגו מסמכים, אך ניתנה הדעת למצבו הרפואי שהציג בטיעונו.

24) עוד ניתנת הדעת לקולת העונש, לעובדה לפיה כתב האישום הוגש כשנתיים ממועד האירוע, אף שלא נראה כי דובר בחקירה מורכבת במיוחד. לצד זאת, בהקשר זה, וגם לעניין חלוף הזמן מהאירוע ועד היום (כ-6 שנים), לא נעלמה מעיניי גם כפירתו העקבית של הנאשם בביצוע התיעוד, וזאת עד יום הצגת ההסדר, קרי: רק כ-5 שנים לאחר האירוע. מהודעת הנאשם במשטרה (שהוגשה בהסכמה לקראת דיון ההוכחות), מסתבר שהוא אף הציג גרסה לפיה אחרים צילמו, ואלה הם שפרצו לחשבון הוואצ-אפ שלו וממנו העבירו את התיעוד לזולת, הכל כדי לפגוע במעמדו בעבודה.

25) לקולת העונש, ניתנת הדעת להליך השיקומי החיובי שעבר ועובר הנאשם. הגם זה טרם הושלם, אך הנחת העבודה היא, שהוא ימשיך בצורה חיובית.

26) בשקלול של כל האמור ומתן דגש להיבט השיקומי, אני סבור שניתן לחרוג במידה מסויימת, לקולא, מהמתחם שצוין לעיל (סעיף 40ד(א) בחוק העונשין).

27) אשר להמלצת שירות המבחן להשית עונש חינוכי בלבד, לאחר שבחנתי המלצה זו ואת טענות הצדדים, לא מצאתי לקבלה. כידוע, בחינת שירות המבחן היא שיקומית בעיקרה שעה שבית המשפט רואה את התמונה הרחבה, זכויות הקורבן (ככל שיש), הערכים המוגנים שנפגעו והאינטרס הציבורי. אמנם להמלצת שירות המבחן יש משקל במסגרת כלל השיקולים הרלבנטיים בנושא זה (השוו: רע"פ 8215/16 יצחק נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (29.3.2017)), אך כאמור, עמדתו היא רק "אחד השיקולים העומדים בפני בית-המשפט בבואו לגזור את דינו של נאשם" (רע"פ 7257/12 סנדרוביץ' נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (18.10.2012)).

28) במקרה לפנינו, לצד "תפירת" עונשו ההולם של הנאשם לפי מידותיו ונסיבותיו הקונקרטיים של המקרה, קיימת חשיבות גם לאינטרס הציבורי ושיקול הרתעת הרבים, נוכח הקלות הרבה בימינו, לבצע עבירות מסוג זה, בהינתן הזמינות בפני כל דורש, לאמצעים הטכנולוגיים שמתחדשים בקצב מסחרר, ומתחרים ביניהם תוך כדי תנועה, באיכויות הצילום, גודל האחסון ומהירות התקשרות. בע"פ 5057/22 פלוני נ' מדינת ישראל (28.12.2022), שם בפסקה 26 נכתב מפי כבוד השופט י' אלרון, כלהלן:

"כיום, בידי כמעט כל אדם טלפון נייד המאפשר לו לתעד בקלות רבה אדם אחר במצבים שונים, ביניהם מצבים אינטימיים. בלחיצת כפתור ניתן להפיץ תיעוד זה, ומרגע שהופץ ולו לאדם אחד נוסף - במקרים רבים נחרץ גורלו להגיע לידי רבים"

29) אם כן, שיידע כל אדם החודר לפרטיות זולתו ורומס את זכויותיו בניגוד לדין, בהקשרים קלים יותר או חמורים מכך, כי כקלות הצילום וההפצה, כך חומרת הענישה בגין זאת.
30) בשקלול של כל האמור, אני סבור כי ענישה חינוכית בנסיבות המקרה לפניי, תהווה סטייה משמעותית ממתחם הענישה הנוהגת ולא תישקף את חומרת המעשה או תהלום את הצורך בהרתעת הרבים. נסיבות העניין ונסיבותיו של הנאשם אינן מצדיקות זאת.

סיכום

31) לאחר שקלול של כל האמור, משית על הנאשם את העונשים הבאים:
א) שלושה חודשים וחצי (105 ימים) מאסר שירוצו בעבודות שירות. ריצוי העונש יחל ביום 8.9.2024, או בכל מועד אחר לאחר תאריך זה, כפי שיקבע הממונה. מוזהר הנאשם בכך, כי אם לא יעמוד בהוראות הממונה כלשון וכמשמען, הוא ירצה את יתרת עונשו מאחורי סורג ובריה.
ב) 5 (חמישה) חודשי מאסר שירצה הנאשם ככל שיעבור עבירה לפי חוק הגנת הפרטיות תוך 3 (שלוש) שנים מהיום.
ג) הנאשם יפצה את המתלונן בסך 3,000 ₪. הסכום ישולם בשני תשלומים חודשיים, שווים ועוקבים. התשלום הראשון יבוצע עד יום 17.8.2024 והשני - עד יום 17.9.2024. באחריות המאשימה לעדכן את המתלונן בהחלטה זו.
לעניין תשלום הפיצוי, התשלום יבוצע לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות: בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה www.eca.gov.il; מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון *35592; במזומן בכל סניף של בנק הדואר.
ד) צו מבחן למשך 18 חודשים. במסגרת תקופה זו ישלים הנאשם את ההליך הטיפולי שבו הוא החל ויפעל לפי הנחיות שירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.
המזכירות - להודיע לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות.

הערה: גזר הדין ניתן ביום 17.7.2024.
ניתן היום, י"ז תמוז תשפ"ד, 23 יולי 2024, בהעדר הצדדים.